Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet af Niels Jensen

Nr. 2. Pris 10 Øre.

Øreskrifter for Folket.

Kjærlighed og Had (af C. A. Thyregod.)
Lindormen (efter Hebel.)

Med 10 Billeder.

Kjøbenhavn.
N. C. Roms Forlagsforretning.
Trykt hos J. H. Schultz.
1881.

Kjærlighed og Had.

Fortælling af C. J. Thyregod.

I Birkekrattet med de hvide Stammer og det viftende, duftende Løv mødtes en Sommerdag Karl fra Tejstrup og Anna Marthas fra Knordal. Han kom fra hendes Hjem, den lille Gaard med de tre lave Huslænger, som stod henne paa Sandvolden mellem Krattet og Lyngbakkerne; hun kom fra Tørvemosen vester omme ved Vidjebækken, hvor hun havde rejst Tørv. Det var nu hen imod Middag.

Karl var en fire og tyveaarig Svend med en rank Vækst, et ganske kjønt, om end noget firkantet Ansigt og et jævnt og sindigt Væsen. Anna var en mildøjet og vakker tyveaars Pige, hvis største Skjønhed dog maaske var det prægtige, sorte Lokkehaar, der paa en utvungen og dog klædelig Maade bølgede hende ned ad Ryggen som en Flod. Hun stod saa støt og rolig med en lille Birkekvist i Haanden, men over hende var der ligesom en Undseelsens Uro, der lod hende skifte Plads hvert Øjeblik. At de to vare nære og kjære Venner, kunde en se med et halvt Øje, selv om man ikke hørte deres Samtale.

„Du har været omme i Knordal?“ spurgte hun.

„Ja,“ svarede han. „Vi manglede Boghvede at saa — bare et Par Skjæpper — og vi vilde prøve at laane eller kjøbe det hos eder.“

„Lykkedes saa dit Ærende?“

A

„Med Boghveden? Ja! Men jeg havde ogsaa et andet Ærende."

„Jeg tænkte, du var kommen i Gaar," sagde hun. „I Dag er min Moder ikke hjemme.

„I Gaar kunde jeg ikke komme. Du har jo ogsaa sagt, at din Moster vist skulde afgjøre den Sag som alle andre. En ved jo desuden næppe rigtig, om du er din Mosters eller din Moders Datter."

„Det er dog mest rimeligt, at jeg er min Moders Datter," lo hun.

„Ja, paa en Maade; men du forstaar nok min Mening."

„Aa ja; men jeg tror dog, ingen Tvivl der kan være om den Ting. — Hvad jeg ellers vilde sige: Min Moster var vist ikke i godt Lune. Det er jo Tamperdag i Dag."

„Er hun altid i daarligt Lune om Tamperdagen?"

„Nej, men paa den Tamperdag, der indfalder i Pinse-ugen, og det er jo i Dag. Jeg maa derfor ogsaa skynde mig hjem, at jeg ikke skal faa Utak."

„Jeg maa da først fortælle dig, hvordan det gik med mit Ærende. Jeg gaar barfodet, som du ser, og da jeg kom til Døren, var der aabent helt ind til Stuen. Jeg gik ind; der var ingen. Døren til Storstuen stod paa Klem, og jeg skød den op, og da saa jeg din Moster. Hun sad paa Gulvet foran en Kiste, der stod aaben. Paa sit Skjød havde hun udbredt noget Smaatteri, en Sølvskilling, et Stykke falmet Silkebaand, en lille Ting, der kunde ligne en visnet Rose, og saadant mere. Hun sad og bøjede sig frem med foldede Hænder og saa paa Sagerne uden at røre dem."

„Og hun mærkede ikke, at der var fremmede?"

„Nej, skjønt Døren knirkede, i det jeg skød den op. Først da jeg i en lydelig Tone bød Goddag, fik hun Nakken rettet, og i et Øjeblik havde hun dækket Sagerne med sit Forklæde. Nu spurgte hun i en hvas Tone, hvad jeg vilde. Jeg sagde da det om Boghveden, og det sagde hun Ja til; men hun blev siddende som naglet til Pletten, og derhos satte hun et Par Øjne op, som vilde hun sige: Gaa saa din Vej!"

„Og saa gik du vel?"

„Nej, jeg satte mig ned og saa meget mildt til hende, og saa begyndte jeg at snakke om, hvor kjær jeg havde dig, og at jeg vilde bede om, at jeg maatte faa dig til Kone. Hun lod til at blive meget forundret og spurgte, om jeg havde talt med dig og din Moder om det. Jeg sagde da, at du og jeg vare enige, og at jeg vel ikke havde spurgt

din Moder, men det havde du gjort, og saa vidt jeg vidste, var der intet i Vejen fra hendes Side. Nu kom der Liv i din Moster. Hun vred sit Forklæde sammen om de smaa Sager, hun før havde skjult med det, saa sprang hun op og lod Sagerne falde i Kisten og smældede Laaget i; nu vendte hun sig mod mig med begge Næver i Siderne og sagde: „Hvad fortæller du mig det for? Mit Samtykke giver jeg ikke; men naar du har Tøsens og hendes Moders Ja, saa behøver du vel heller ikke mere." Det syntes jeg nu ogsaa, og saa sagde jeg Farvel og gik, for den Besked, jeg havde faaet, var jo god nok."

„Synes du?" spurgte Pigen.

„Ja, det tykkes jeg virkelig, for hvad skulde der være i Vejen?"

„Der er det i Vejen, at min Moder aldrig siger Ja, hvis min Moster har sagt Nej."

„Det forstaar jeg ikke, og jeg ved jo ogsaa nok, at du selv ikke forstaar Forholdene der hjemme. Imidlertid vil jeg have godt Haab om, at det vil lykkes for os."

„Ja, det vil jeg ogsaa; men nu maa jeg hjem. Farvel, min kjære Ven!" Hun rakte ham Haanden, men han slog sin Arm om hende og drog hende i sin Favn, hvor vi ville lade hende dvæle et Øjeblik, medens vi kaste et Blik paa Tilstanden i hendes Hjem.

Knordalgaarden var, som antydet, en lille Ejendom, hvis flade og temmelig magre Agerjord laa næsten overalt omsluttet af høje Lyngbakker, men det var et lunt Sted at bo, da der var Læ for næsten alle Vinde. Der var heller ikke uskjønt, thi en lille Bæk, kranset af Vidjer og Ellebuske, samt et smalt Engbælte, gjennemskar Engmarken; vesten for denne var det omtalte Birkekrat, der i al sin Ubetydelighed tog sig kjønt ud, og de høje Bakker med Lyng og Gyvel, med Enebær og Guldblomme, med dristige, maleriske Former og enkelte aabne Sandskred — alt dette ydede et broget og livligt Skue og gav Knordalgaarden en ejendommelig yndefuld Omgivelse.

For noget over ti Aar siden havde tre enlige Mennesker søgt et Læ for Verdens Storme der i den lune Dal. Det var Martha Knordal, hendes Søster Kristine og dennes lille Datter Anna Kjeldsdatter, hvem vi have set som en voxen Pige. Kristine havde før ejet en anseligere Bondegaard i en anden Egn, men hendes Mand havde ødelagt hendes Velfærd og derefter forladt hende. Martha var den ældste af Søstrene, og hun havde efter Sigende aldrig været gift, hun kunde ikke lide Mandfolk, men havde selv noget mandigt

i sit Væsen, ligesom hun ogsaa herskede som Mand i Huset. Man troede, hun var temmelig stræng mod sin blidere og blødere Søster og dennes Barn, men man vidste det dog ikke ret, thi Familien levede for sig selv og holdt ikke Omgang med nogen. Martha forstod at føre Plov og Plejl og udførte med egne Hænder Gaardens Mandsarbejde. Hvad hun ikke kunde overkomme, lod hun ligge, hvorfor Gaarden ikke var i den bedste Drift. Hun forestod alle Forhandlinger, der nødvendig maatte finde Sted med Naboer og andre, og hun var baade billig og tjenstvillig, hvorfor hun nød manges Agtelse, men havde ingen Venner.

Den unge Pige var ogsaa bleven holdt meget hjemme, men desuagtet havde hun vundet sig en Ven i Karl Tejstrup, og denne Ven kunde hun meget godt være bekjendt, thi han var en ulastelig Svend med en god Forstand og dygtige Hænder, og han var desuden en Søn af hæderlige og mer end almindelig velhavende Gaardfolk. Men de havde mange Børn, og nogen meget stor Arvelod kunde de ikke give hver af dem, hvorfor der stræbtes hen til, at de ved Giftermaal kunde skaffe sig Gaarde eller anden Næringsvej. To af Sønnerne og en Datter vare allerede forsørgede paa den Maade. Det var fuldkommen efter Forældrenes Sind, at Karl fattede Vilje til Anna Marthas. Man nærede en vis Tvivl om, hvorvidt hun var Kristines eller Marthas Datter; men om ogsaa en af dem havde faret vild i sine unge Dage, saa vare de nu skikkelige Kvinder begge to, og Anna, der var saadan en stille og elskelig Pige, skulde sandsynligvis arve Gaarden. Saaledes dømte Karls Forældre. Om en lignende Tanke var udtalt imellem de to unge, er nok muligt, men den gjensidige Kjærlighed var dog hos dem Hovedsagen.

Martha, der altid var temmelig myndig i sit Hjem, plejede at være særlig bister paa Pinsetamperdag. Kristine og Anna vilde da helst være ude af Huset, og Martha vilde helst være ene. Men nu om Middagen, da Anna kom hjem, sagde Mosteren, at hun ikke skulde gaa i Mosen om Eftermiddagen, men skulde kjøre Harven. Saa spændte hun Studene i Tøjet. Martha selv tog Saakurven og med opkiltede Skjørter og bare Ben gik hun saa ud at saa Boghvede, medens Pigen gav sig til at tilharve det saaede.

Det gik langsomt; thi Anna faldt i Tanker, og det benyttede Studene sig af til at gaa og halvsove. Kragerne flokkedes paa den af Harvetænderne oprevne Muld. Hun slog ud efter dem med Svøben uden at tænke derved, og de fløj

skrigende op; men nu raabte Mosteren til hende, at hun skulde bruge Svøben til Studene og lade Kragerne gaa. Nu gik det raskere, men det varede kun kort, og siden skjændte Martha, fordi hun gik og slæbte med de tunge Træsko i Muldet; derved blev hendes Gang saa langsom. Men hun var jo for fin, hed det, til at gaa barfodet ligesom Mosteren og andre Arbejdsmennesker. Anna skød nu Strømper og Træsko af, men uvant som hun var til at gaa barfodet, frøs hun paa Fødderne i Muldet og skar dem paa Smaastenene. Dette, samt de andre Tanker, hun gik og syslede med, bragte hende til at græde. Hun syntes, at Livet havde bragt hende saa liden Lykke og lovede end mindre. Tidlig var hun bleven forladt af en Fader, der aldrig maatte nævnes i hendes Hjem, siden havde hun levet saa ensomt hos sin svage og frygtsomme Moder og den strænge og stundum lunefulde Moster, og hendes Ungdom var henrunden temmelig glædesløs, indtil Elskoven havde grebet hendes Hjærte og aabnet hende en lys og liflig Verden. Men hun havde megen Frygt for, at Mosteren, hvis Ord plejede at være Rettesnor i et og alt, vilde modsætte sig hendes Attraa. At hendes Hjærtenskjær just havde henvendt sig til Mosteren paa dennes mørkeste Mærkedag, gjorde ikke Sagen bedre, og nu, hun gik der og fik den ene haarde Irettesættelse efter den anden, betoges hun af de tungeste Anelser. Kjærligheden var jo kommen til hendes unge Sjæl som den milde Foraarsregn til Bøgeskoven, saa den i faa Timer udfolder sig i al sin Friskhed og Ynde; nu nærede hun en til Vished grænsende Frygt for, at en kold og ubøjelig Vilje skulde bringe al Herligheden til at visne. Martha blev til sidst opmærksom paa hendes Taarer og raabte til hende: „Hvad græder du for?“ Men Svaret, hun fik, kunde hun ikke høre.

Martha blev ved at saa, til Kurven var tom. Saa traadte hun omhyggelig et Mærke i Furerne, hvor hun havde holdt op, og gik derpaa hen til Agerenden, hvor Sækken stod; men her ventede hun, til Pigen kom med Harven. „Lad nu Studene puste lidt!“ sagde hun. „Bind dem! — kom her hen!“

Anna adlød og kom hen og stod foran hende.

„Sæt dig!“ bød Mosteren. „Hvad græd du for? Frøs du om Pusselankerne?“

„Nej, ikke videre.“

„Hvad er det for Kunster, du og Karl Tejstrup har fundet paa?“

„Jeg ved ikke, vi have gjort noget ondt“

„Nej, men noget dumt, som du gjorde klogest i at slaa af Hovedet.“

„Ak Moster! Hvis I vidste, hvor meget jeg holder af Karl!“

„Og det tror du vel, jeg har ingen Forstand paa! Jo, min Pige! Jeg er ikke fra i Gaar. Jeg har elsket og sørget og lidt, men nu har jeg det godt. Er der ingen, der klapper mig, saa er der heller ingen, der napper mig. Var du klog, saa lærte du dig til at pløje og saa og til alt Arbejde, at du i Tiden kunde forsørge dig selv. Mandfolkene due ikke.“

„Der kan dog vist ikke siges noget ondt om Karl.“

„Det kan ogsaa komme tidlig nok. — Se, nu lægger den ene Stud sig for Harven. Ja, lad dem hvile lidt, for har du ikke kjørt dem trætte, saa har du kjørt dem dovne. — Jeg skal dog en Gang fortælle dig noget, som du aldrig har vidst, som du maaske kan have Gavn af at vide, skjønt jeg ingen Glæde har af at rippe op i det.“

Der var kommen en mild Betoning i hendes Stemme, som ikke var sædvanlig, der kom Mildhed i hendes haarde, vejrslagne Træk, saa hun mere end nogen Sinde lignede sin smukke Søsterdatter. Det prægtige, sorte Lokkehaar havde de til fælles, men det var noget graasprængt hos Mosteren, der nu begyndte sin Fortælling.

„Mens jeg var paa din Alder," sagde hun, „var jeg maaske ikke saa kjøn, som du nu er; men jeg saa dog ganske godt ud. Der var da ogsaa en Karl — han hed ikke Karl — men havde et andet Navn — som syntes godt om mig, og jeg var jo da saa forgabet i ham, som en Tøs kan være i et glat Mandfolkeansigt. Det var langt ude i Øster-egnen, jeg tjente den Gang, og der havde han hjemme. Han havde Penge, og da jeg en Gang var i mit Hjem, og det blev omtalt, saa lovede min Fader mig, at jeg maatte faa min Fødegaard. Det var jo nu saa meget rart; men min Moder syntes ikke rigtig om det, thi hun og jeg vare stivsindede begge to, og vilde næppe kunne enes i Længden. Hun holdt mere af din Moder, som aldrig ret har haft Mod til at sætte haardt imod haardt.

Det var navnlig derfor, det trak nogle Aar hen, og jeg blev ved at tjene i Runsballe, men var hjemme i et Be-søg en Gang om Aaret. Han, jeg taler om, fulgte med mig hjem en Gang og blev vel modtaget og vel set, for han var en Karl ligesom nu Karl Tejstrup, saa der ikke kunde siges noget ondt om ham. — Saa en Tid efter døde min Fader, og da jeg var hjemme til Begravelsen, talte jeg om min Faders Løfte til mig; men min Moder svarede, at nu havde hun ikke Sans for saadant noget. Alligevel var hun meget ven-lig mod min Kjæreste, der ogsaa var med til Begravelsen.

Mod ham tør jeg nok sige, at jeg var en tro og hen-given Pige — altfor hengiven, for jeg tænkte mere paa ham end paa Gud og ventede min Lykke mere af ham end af vor Herre. Derfor skulde jeg vel ogsaa tugtes. Han, jeg taler om, begyndte at blive mere kold mod mig, han opsøgte mig sjælden og havde kjendeligt Hastværk, naar vi mødtes. Da tog jeg en Gang Mod til mig og spurgte, om jeg havde for-tørnet ham, og han sagde da, at jeg havde løjet for ham. — Løjet for ham, som jeg gjærne lod læse min Sjæls løn-ligste Tanker! Jeg blev underlig til Mode ved at høre det og trængte ind paa ham for at faa bedre Besked. Jo, jeg havde sagt, at jeg skulde have min Fødegaard, og det vidste han nu, sagde han, var ikke Sandhed. Jeg gjentog da mit tidligere

Udsagn om, at min Fader havde lovet mig Gaarden, og at jeg ikke vidste, der var tagen anden Bestemmelse; men selv om saa var —! Ja, om saa var, saa kunde han vel ogsaa tage anden Bestemmelse, sagde han, men det kunde vi for Resten tales ved om en anden Gang.

Det var Onsdagen efter Pinse, han havde forlangt og faaet mit Ja, og det var samme Dag fem Aar efter, vi havde den Samtale. Den Dag har aldrig været mig god. Imidlertid saa jeg endnu ikke, hvad han bestod af, fordi jeg var blind, ligesom du nu er, og som alle Piger ere, naar Sind og Sans omtaages af Elskov. Jeg var taabelig nok til at give ham gode og kjærlige Ord, medens han lo af mig i sit Hjærte. Jeg forsikrede ham, at jeg nok skulde overtale min Moder til at lade os faa Gaarden; jeg var selv vis derpaa, thi jeg syntes, at jeg med mine Arme kunde gribe og fastholde en hel Verden, naar jeg bare derved kunde holde ham fast. Jeg usle Daare tænkte ikke paa, at han ikke var værd at drage til sig med en Finger, naar det var en Gaard, der var det afgjørende.

Det var lige før Aften, jeg havde truffet ham ude ved Skoven, hvor hans Broders Mark grænsede ind til min Husbonds, og hvor vi saa tidt havde mødtes i lykkeligere Timer. Jeg skyndte mig hjem at faa malket og faa min øvrige Aftengjerning udført. Saa fik jeg hentet et Ark Papir og Pen og Blæk hos Degnen og fik et Stykke Lys hos min Madmoder, og da de andre gik i Seng, satte jeg mig til at skrive et Brev til min Moder. Daarlig nok var jeg til at skrive, men Ordene strømmede frem, og endnu, naar jeg tænker paa det, skammer jeg mig over, hvor jeg ydmygede mig, hvor jeg tiggede og tryglede. Saa, da jeg var færdig med Brevet, gik jeg ud i Byen og kaldte ad en Husmand, som jeg lejede til at bringe Brevet hjem til min Moder og skaffe mig Svar paa det. Saa var jeg atter rolig og tilfreds, for jeg troede, at mine mindelige Bønner skulde hjælpe, og jeg mente, at naar jeg blot kunde beholde min Ven, saa var alt saa dejligt og rart, som det kunde være.

„Husmanden bragte Svar tilbage efter et Par Dages Forløb. Brevet var skrevet af min Søster i min Moders Navn og var overmaade venligt; men min Begjæring blev bestemt afslaaet. Min Søster — det er din Moder, her er Tale om — skulde giftes, hun skulde have Gaarden. Den Sag var afgjort og kunde ikke gjøres om. Men jeg skulde slet ikke være Stifbarn, thi der var tilsikret mig en Arve-

sum, en stor Sum, syntes jeg, og saa desuden Ko og Faar, Seng og Dragkiste foruden lidt Sølvtøj og andet Pilleri. Jeg var, som der stod i Brevet, og som jeg ogsaa selv syntes, en rig Pige. Jeg stræbte at opsøge min Ven og tyktes, det var en god Tidende, jeg havde til ham. Jeg fandt ham liggende paa Grønningen bag sin Broders Lade, men han syntes ikke glad ved mit Komme; han rejste sig ikke, bød mig heller ikke sidde hos sig. Jeg stod som paa Naale, saa betagen var jeg af indre Uro, medens jeg fortalte, hvad jeg havde at sige. Bag efter løftede han sig paa Albuen, smilte til mig og sagde, at saa kunde jeg jo sagtens være tilfreds. Han var derimod meget uheldig stillet, thi hans Frænder vilde endelig, han skulde tilgifte sig en Gaard, og han turde ikke være dem ulydig. Vi to vare altsaa nødte til at slaa hinanden af Tankerne, sagde han, og jeg — o Gud! Jeg var endnu lige tosset: Jeg vilde sætte Himmel og Jord i Bevægelse, vilde rejse hjem til min Moder og trygle hende paa mine Knæ. Han sagde, at dette maaske var klogt nok, men det var dog bedst at give lidt Tid — han sagde ikke hvorfor. Saa rejste han sig og vilde gaa ind, men havde ikke rakt mig sin Haand til Farvel, hvis jeg ikke havde mindet ham derom. Der blev intet af min Hjemrejse, thi den kunde jeg ikke faa Lov til saadan i den travle Sommer. Imidlertid gik Sagens Sammenhæng op for mig, og endnu i Dag tror jeg, Aabenbaringen kom af sig selv, uden at der var nogen, der sagde mig Besked. Jeg ved det dog ikke, thi jeg var maaske ikke ved mig selv, saa det tykkes mig nu, at der ligesom tegnedes et Billede paa Væggen, hvor det stod for mig, at min mangeaarige Kjæreste skulde giftes med min eneste Søster, hvem min Moder i den Anledning overdrog det Hjem, der var lovet mig. Saa kunde jeg da endelig se, at i al min heftige Kjærlighed, medens jeg stred for det, jeg kaldte min Livsens Lykke, havde jeg bare været til Nar for dem, jeg i min Troskyldighed havde tryglet om Yndest og Godhed. — Du mente, jeg kunde ikke vide, hvor meget du holder af Karl Tejstrup! Jo, du; men du ved ikke, hvad jeg led, og hvor ulykkelig jeg var. Alle, som jeg havde Kjærlighed og Tiltro til, havde forraadt mig. Jeg syntes, at Gud selv havde forladt mig. Jeg bad ham om, at jeg maatte dø, men han bønhørte mig ikke. Saa bad jeg om, at han vilde skille mig ved Forstanden, for Sorgen syntes mig alt for tung at bære. I det Stykke var jeg nærmere ved at faa min

Vilje, for jeg var ikke ret mig selv til enhver Tid; men jeg havde det ikke bedre for det."

„Men", udbrød Pigen, „blev saa min Moder og — han —?"

„Gifte? Ja, og det var din Fader. De drev deres Ondskab saa vidt, at de indbøde mig til Bryllupet. Saa var min Madmoder dog bedre imod mig, for hun gik og passede paa mig og var bange for, jeg skulde tage Livet af mig selv. Det var dog ikke min Tanke. At jeg gjærne vilde gaa ned og staa og se ud i Fjorden, var ikke i den Hensigt; jeg ved ikke, hvordan det kom, men det ligesom vuggede mine Tanker til Ro.

Det var dog Skyld i, at jeg fik min Tjeneste sagt op og maatte flytte, for at jeg ikke skulde tage Livet af mig i deres Gaard. Om jeg dræbte mig selv et andet Sted, brød de sig kun lidt om; thi saadan er Folk. Jeg havde ingen Tjeneste og søgte ingen, og hjem vilde jeg ikke. Jeg fik Husly hos en gammel Aftægtskone i Serritslev, og da jeg ganske godt kunde bestille .noget og desuden fik Rentepenge hjemme fra, behøvede jeg ikke at være til Byrde. — Græd ikke, Barn! der er grædt nok over min Ulykke, for den var ikke saa stor.

Om dine Forældre holdt af hinanden fra først af, eller det blot var Gaarden, de hver for sig holdt af, det ved jeg ikke; men det gik ikke godt med dem. De holdt begge af Stads og Storhed, de byggede og pyntede op, og Gaarden, hvorpaa der var Aftægt og Gjæld, kunde ikke holde ud til det. Din Fader slog sig til Handelen, og det blev Sagerne værre af, og det syntes da ogsaa, som han særlig havde Uheld i alle sine Foretagender, og Gjælden voxede ham over Hovedet. Om han egentlig var ond mod din Moder, ved jeg ikke, for din Moder er jo saa føjelig og blød, og maaske var han egentlig slet ikke ond af Naturen; men med min Moder kunde han ikke forliges. Alligevel kunde hun ikke nægte sin Datter noget, og min Moder blev sendt til mig om Hjælp, da det kneb. Jeg havde jo min Arv staaende i Gaarden, og naar jeg vilde lade den flytte ud paa et andet usikkert Pant, saa kunde han gjøre et nyt Laan. Jeg spurgte, om jeg skulde give mit Samtykke dertil for at takke for den Uret, der var øvet mod mig; men min Moder sagde, hun vidste ikke om nogen Uret, og saa sagde jeg, det var bedst, hun ikke forlangte nogen Velvilje af mig, inden hun fik opdaget det. Saaledes skiltes vi, idet hun lod sig forstaa med, at min

Hjælp vel ogsaa nok kunde undværes. Men hvad græder du for, Tøs?"

„Over det, I fortæller, Moster; men jeg skal nok se at lade det være."

„Nu da! Min Moder havde en fast Vilje, og hun havde lovet min Søster at skaffe Hjælp. Hun lod nu sin Aftægt sætte ud paa det usikre Pant, og hendes Svigersøn fik det Laan, han trængte til. Men det hjalp kun for en Tid, saa blev Gaarden solgt; min Moders Aftægt gik ogsaa i Løbet, men mine Penge kunde ikke tabes, da de stode paa første Pant i den gode Gaard.

Saa er der ikke meget mere at fortælle. Din Fader tog paa sin egen Haand, og Kvinderne toge ind i en Lejlighed, hvor din Bedstemoder laa syg og sengeliggende, og du var et uforsørget Barn. Din Moder har aldrig været stærk til svært Arbejde, saa jeg kunde skjønne og spørge, at I lede stor Nød, og imidlertid gik jeg som et enligt stærkt Arbejdsmenneske, der havde en Pengesum, som jeg ikke havde Brug for. Jeg kom ogsaa til min Moder en Gang, og saa tog jeg min Beslutning. Gaarden her blev kjøbt for mine Penge, og jeg tilbød jer alle et Hjem paa det Vilkaar, at din Fader skulde være som død og borte og aldrig omtales iblandt os. Der behøvede jo heller ikke nogen at vide noget om ham eller om, hvorvidt min Søster ejede noget af Gaarden eller det hele, men vi Kvinder have gaaet her for os selv og have haft gode rolige Dage.

Jeg har nok kunnet tænke mig, der vilde komme en Tid, da du vilde faa Giftermaalsgriller, og Gaarden, som man tænkte, at du var Arving til, kunde jo ogsaa nok faa en og anden Fløs til at gjøre sig lækker for dig, hvor lidt han end brød sig om dig for Resten. Nu har altsaa Karl Tejstrup meldt sig. Der kan ingen sige ham noget ondt paa, mener du, og det er maaske sandt; men synes du da, der er nogen Mening skabt i, at jeg skulde have sparet min Fædrenearv og slidt og slæbt for at øge den, og saa endelig give ham det hele?"

„Men det forlanger han vel heller ikke."

„Har han aldrig omtalt, at han ventede, du skulde have Gaarden?"

„Ikke saadan, det forsikrer jeg!"

„Naa, ikke saadan!" men hvordan da? Dog det vil jeg slet ikke vide; jeg vilde kun fortælle dig min og din og din Moders Historie og saa spørge, om du vil have min eller din

Moders Skæbne. Det ligger ikke til vor Slægt at blive lykkelig i Kjærlighed. Hvis du vil give alle Mandfolk en god Dag, saa er dit Hjem her i Gaarden, og jeg skal arbejde for dig og med dig, saa længe jeg kan røre mig. Naar jeg ikke kan arbejde længer, saa er du raadig over det hele, og du kan have et roligt Udkomme din Livstid. Vil du gifte dig, saa kan jeg ikke forbyde det, for du er ikke min Datter; men du er saa fattig, som nogen Pige kan være, thi alt, hvad der er her, er mit. Jeg faar da at tumle med det alene eller se at faa en anden gammel Kvinde til Hjælp."

„Alene? Vil I da ikke beholde min Moder?"

„Hvorfor skulde jeg det? Har du Raad til at gifte dig, har du vel ogsaa Raad til at forsørge din Moder. — Naa, du har ogsaa Tid at betænke dig paa, om du vil blive ved at være vor lille Pige eller ikke. Karl Tejstrup kan du godt begynde at slaa af Tankerne, for naar du faar ham fortalt, at du hverken arver Hvid eller Skilling og knap ejer Klæderne paa Kroppen, saa faar du nok at høre, at din Kjæreste er lige saa uheldig stillet, som min var; thi hans Frænder vil endelig, at han skal tilgifte sig en Gaard, og han tør ikke være dem ulydig. — Saa! nu ryger Skorstenen, og saa maa din Moder være kommen hjem. Gaa du nu hjem til hende, min Tøs! saa skal jeg tilsaa Marken og harve den færdig."

Pigen rejste sig og adlød. Hun var saa fortumlet, at hun ikke kunde samle sine Tanker; men da hun kom ind til Moderen, saa denne, at hun havde grædt, og hun vidste jo ogsaa, at paa denne Dag plejede den ellers alvorlige, men dog temmelig rimelige Søster at være vanskelig at omgaas. Hun spurgte, hvad der havde været i Vejen, og Pigen fortalte, at Mosteren havde gjort hende bekjendt med Slægtens Historie, som hun hidtil havde været holdt i Uvidenhed om. Hun turde vel ikke haabe, sagde hun, at Mosteren havde sagt Usandhed.

„Din Moster lyver ikke," sagde Moderen; „men det kan jo nok være, hun ser et og andet i et urigtigt Lys. Hun dømmer haardt om din Fader, og jeg modsiger hende ikke, for hvad kunde det hjælpe. Desuden har hun bedre Forstand paa de fleste Ting, end jeg, og det har hun altid haft. Hvad var ellers Aarsag til, at hun rodede op i de gamle Historier, som hun saa bestemt har forbudt mig at omtale?"

Pigen fortalte da om Karl Tejstrups Besøg og nævnte ogsaa den Syssel, hvorved han havde overrasket Mosteren.

„Naa!" sagde Konen. „Det blev hans Sag ikke bedre af, for naar hun har disse Sager fremme, saa holder hun ikke af at blive overrasket. Det er gamle, ubetydelige Minder fra hendes Ungdom, og det ser ud, som hun bruger dem som Ilding, naar det gamle Had skal koges op. Jeg gaar altid af Vejen, naar jeg ser, hun har saadant for, thi jeg ved jo godt, at hun har lidt Uret, og at hun alligevel har gjort og endnu gjør mig og dig alt det gode, hun formaar. — Naa, hun havde vel altsaa imod det med Karl Tejstrup?"

Anna gjentog i Korthed de Ord, som vare faldne derom.

„Jeg tænkte det nok," sagde Moderen, „og derfor har jeg sagt, at din Moster skulde raade."

„Men raader hun da over mig, fordi hun raader over Gaard og Gods? Hun sagde da ogsaa, at jeg for hende kunde gjøre, som jeg vilde."

„Ja, min stakkels Tøs! men Karl vil nok ikke have dig, hvis du ikke skal have Gaarden!"

„Saadan tror I altsaa ogsaa om ham?"

„Ja, skjønt han vel hidtil ikke selv har troet det. Men saadanne forsynlige, skikkelige Folk som han og hans Slægt gaa ad den lige og jævne Landevej. Havde det været vitterligt, at du var en fattig Pige, saa — ja, Karl kunde vel syntes godt om dig, men han vilde sagt sig selv, at du ikke var Kone for ham, og da han ikke vilde holde dig eller nogen for Nar, vilde han nok have drejet af i Tide. At du er eneste Barn her i vor lille, men ret gode og velforsynede Gaard, det har han jo set, og i noget andet Lys forstaar han vel ikke en Gang at se dig."

„Men hvorfor har jeg været stillet i det Lys?"

„Det er din Mosters Vilje. Hun har maaske tænkt, at der skulde hænde noget, som der er hændet nu, og at du saa skulde sætte dit Sind til at leve ugift. Det regner hun for den eneste Lykke, og maaske hun har Ret. Jeg ved det ikke. Jeg formaar ingen Ting. Vor Herre skal raade for det hele."

Af Moderen fik hun altsaa ingen Trøst, og selv havde hun ikke nogen klar Indsigt i Livets Gang. Det var meget muligt, at den Bihensigt, man tillagde Karl, var det rette, men saa brød hun sig heller ikke videre om ham, thi hun vilde ikke, som i sin Tid Mosteren, kæmpe for at holde sin Hjertenskjær fast til enhver Pris. Grundede hans Kjærlig-

hed i en Tanke paa Gods og Ejendom, saa havde hun taget fejl af ham, og det var ganske vist sørgeligt, men hun kunde ikke hindre det og fik at finde sig deri.

Det varede ikke længe, inden hun fik Lejlighed til at tale med Karl, skjønt hun ikke søgte ham. Han var stundesløs efter at møde hende, og saa traf det sig atter en Middagsstund, at hun sad ene i Skygge bag Vidjebuskene ved Bækken for at vogte Studene, som græssede i Engen. Da stod Karl uventet hos hende, og saa gjentog sig et Modstykke til hendes Faders og Mosters sidste Møde, thi hun blev siddende uden at rejse sig og uden at bede ham sidde hos sig. Paa hans Spørgsmaal fortalte hun, hvad han behøvede at vide: Hun var ganske rigtig sin Moders Datter, hun havde ogsaa en Fader, som hun kun havde haft liden Ære og Glæde af, for øvrigt ejede hun intet uden de faa og fattige Evner, Gud havde givet hende. Hun tilstod, at hun før havde næret andre Tanker om sin Stilling og havde ogsaa omtalt sligt til ham; det maatte han undskylde, hun havde den Gang ikke vidst bedre.

Ja vel, vilde han undskylde det, eftersom hun jo ikke havde ført ham bag Lyset med Vilje. — Men han var ellers bleven meget spagfærdig ved hendes Meddelelse og skyndte sig snart bort igjen, og saa — sagde hun, i det hun rev den Traad i Stykker, som hun just sad og syede med — saa er det forbi, og min Moster havde dog Ret, og det er vel bedst, som det er. Gud give mig Styrke til at bære Byrden uden at knurre.

Kanske græd hun en Smule den Eftermiddag; men det saa der ingen, og for Resten gik hun stille om og passede sine Ting saa nøjagtig som en Maskine. Hun svarede paa de faa Ord, der bleve henvendte til hende, men talte ellers intet.

Hendes Arbejde gik dog kanske noget langsomt, og det blev sent, inden hun fik Køerne sanket i Hus og malket, saa Mosteren, der holdt af at komme tidlig til Ro, knurrede over hendes Natteroderi. Knordalgaarden var liden af Bygning og den af kun nogle faa Kvinder bestaaende Husstand havde ikke følt Trang til at gjøre ny og store Indretninger. Stuen med dens to Alkovesenge var Familiens sædvanlige Opholdssted baade Nat og Dag, og der stod i den fildige, men lyse Aften Anna og siede Mælken op ved Bordet, medens Mosteren næsten afklædt stod paa Gulvet, men Dørene ud til Gaarden stode aabne. Da mørknedes Døren af en

Skygge, og en barfodet Mand traadte ind i Stuen og bød Godaften.

„Kan man nu ikke en Gang have Nattero!" udbrød Martha og for med et Sæt ind i Sengen; men Pigen havde nær tabt Mælkespanden af Hænderne, thi den fremmede var Karl Tejstrup, og hvad kunde han ville?

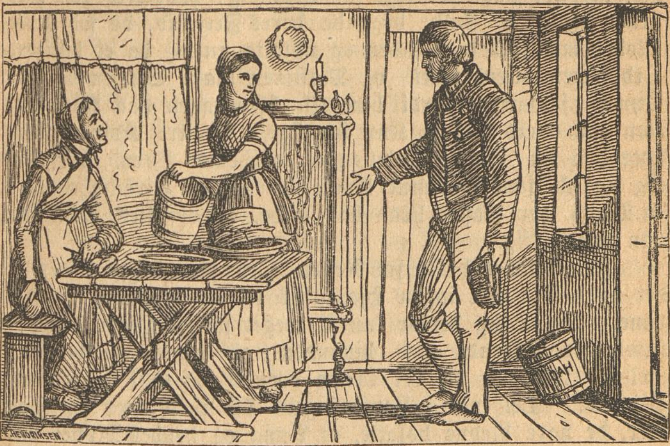

Det fortalte han uden Blæst og Bram. Det havde vakt ikke liden Eftertanke hos ham, da han paa en Gang opdagede, at den Pige, han havde kjær, var saa yderlig fattig, tvært imod hvad baade han og hun havde troet. Han var da gaaet hjem og havde raadført sig med sine Forældre, som før havde billiget hans Kjærlighed til hende. De havde raadet ham, at han nu skulde lade det hele være forbi, saa vilde de hjælpe ham til at gjøre sin Lykke et andet Sted. Det Raad syntes han ikke om, og saa var det kommen til en bestemt Udtalelse mellem ham og hans Forældre: Han skulde frasige sig al Forbindelse med Anna Marthas, eller ogsaa skulde han undvære al Hjælp hjemme fra. Han foretrak det sidste, thi rigtignok havde han et godt Øje til timelige Fordele, men den Pige, han holdt af, forstod han ikke at stille ind i Regnestykket med, og nu kom han for at spørge, om hun var sindet mod ham som forhen, skjønt han var lige saa fattig, som hun. Han havde ikke trættedes med sine Forældre, thi hverken de

eller han holdt af Trætte; men han vilde heller ikke trygle til nogen. Vor Herre havde givet baade ham og hende gode Evner; de kunde vel nok bane sig en Vej igjennem Verden ved Guds og deres egen Hjælp.

Der var noget uvilkaarlig tillidsvækkende i den sindige og bestemte Maade, hvorpaa han udtalte sig; da han drog Pigen hen i sine Arme, gjorde hun ingen Modstand, og da han derefter udviklede lige saa ædruelig, hvorledes han havde tænkt sig, at de skulde begynde deres Fremtid, da sad hendes Moder med foldede Hænder og udtalte nu og da et billigende Ord, men ellers intet, og Mosteren laa i Sengen og bed i Dynen af Harme, fordi hun ikke blev tagen paa Raad med, men gav ellers ikke et Kny fra sig. De tre Kvinder havde hver paa sin Maade Følelsen af, at denne Svend, der ellers tog sig ud, som saadanne Knøse ere flest, i Virkeligheden var en Mand, der vidste, hvad han vilde, og opfattede det Ansvar, han paatog sig.

Frændskabet holdt for Resten Ord paa begge Sider, saa det unge Par slet ingen Hjælp fik til at begynde sin Livsbane. De fik sig derfor kun et meget fattigt Hjem, men de stræbte udholdende med hinanden at gjøre det hyggeligt. Heller ikke bleve de ret længe boende ene to i deres fattige Lejehus. Det var i Løvspringets Tid næst efter hin Sommer, de vare blevne bosatte, at Anna og hendes Moster mødtes en Søndag ved Kirken. Den unge Kone spurgte til sin Moders Befindende og sendte en Hilsen hjem til hende.

„Din Moder har det, som hun plejer, og du har det vel ogsaa godt," sagde Martha, hvorpaa hun føjede til i en spydig Tone: „Du har jo nu faaet en fremmed i Huset!"

„Nej, det er ingen fremmed," lød Svaret.

„Nej, det er ogsaa sandt! Det er din Fader! Vil du ikke ogsaa snart have din Moder hjem til dig?"

„Husrummet er knapt, men Hjerterummet er rigeligt, saa der er intet i Veien, naar min Moder selv ønsker det."

„Ja, og naar hun bliver sindet, som din Fader, saa hun ikke skammer sig ved at lægge sig ind hos eder at æde eders Smule Fattigdom op."

„Min Fader er os ikke til Byrde i nogen Maade. Jeg ved nok, at han ikke nær har været, som han skulde; men jeg er ikke hans Dommer. Da jeg hørte, at det var bleven daarligt med hans Helbred, enedes Karl og jeg om at byde ham hjem til os — vi havde jo ellers ingen Frænder, der vilde vide af os at sige. Han tog glad imod Tilbudet og

vilde gjærne være hos os; men strængt taget trængte han ikke til vor Hjælp, for han havde lagt sig nogle Spareskillinger op. I mange Aar har han opført sig godt og været et skikkeligt og gudfrygtigt Menneske."

„Det vil jeg nok tro, for der er mange af den Slags. Naar de ikke længer due til at tjene Synden, saa ville de tjene vor Herre."

„Og han forsmaar ikke den angrende Synder, om han end kommer sent," sagde Anna.

De skiltes uden for Kirkegaarden, men da Martha kom hjem til Søsteren, omtaltes for første Gang imellem dem efter mange Aars Forløb den bortrejste Mand, og Martha spurgte ligefrem, om Kristine ikke ønskede at gjense sin Ægtefælle. Det gjorde hun, men turde næppe sige Ja, dog da Martha blev ved at slaa paa den Stræng, tilstod hun det, og det var med Glæde, at hun gik op til Huset paa Haveraad Mark for at gjæste hendes Datter og Mand. Da hun saa kom tilbage, maatte hun fortælle hvert Ord, der var faldet, og om, hvilken Forandring til det bedre, der var foregaaet med den fortabte Mand. Saa oprandt Pinsetamperdag, Marthas ulykkelige Mærkedag; men den Dag opbrændte hun de visne og falmede Minder fra hendes Kjærligheds Tid, og nu havde hun fattet en stor Beslutning og havde vundet en Sejr over sig selv.

Hun vidste saa godt, at baade Mand og Hustru og Svigersøn og Datter længtes efter Forsoning, og nu sagde hun, at alt det, som hun i saa lange Tider havde ruget over, skulde være glemt og tilgivet, og det skulde ikke være halvt men helt, saa det kunde kjendes. Hele Slægten skulde drage ned og faa sig et Hjem i Knordal, og Gaarden skulde, som hun en Gang havde tænkt, tilhøre hendes Søsterdatter. Men selv vilde hun ikke bo under Tag med dem; hun vilde drage op i Lejehuset, som det unge Par beboede. Man gjorde Indvendinger, men da hun sagde, at man skulde faa Lov til at sende op til hende hvad hun Tid efter anden kom til at mangle, og at man ogsaa maatte hente hende for at pleje hende, naar hun ikke længer kunde røgte sig selv, saa var der ikke videre at sige til, og Omflytningen iværksattes, dog saaledes, at hun ikke mødte Svogeren, hvem hun vel paa anden Haand lod tilsige sin Tilgivelse, men ikke vilde se.

Hun lod sig først bevæge til at se ham paa hans Dødsleje; men da kom baade Anna og hendes Mand til stærkt at

tvivle om, hvorvidt det virkelig var Had, der havde regeret i hendes Hjærte og gjort det bittert, eller om det ikke snarere var en uudslettelig Kjærlighed, som hun var vred over, fordi hun med al sin Styrke ikke kunde udrydde den. — Da han var død og jordet, tog hun Bolig hos sin Søster og var nu mild og medgjørlig som aldrig før; hendes Harme og Bitterhed var borte, og hun blev efterhaanden mild og glad som et Barn, men hun levede ikke et Aar til Ende.

Lindormen.

En gammel Historie, som ikke kan høres for tidt.

Med nye Billeder.

Rige Folk har, hvor beslaaede de saa end er med Penge, tidt og mange Gange Besværligheder og Daarligheder at trækkes med, som Fattigfolk slet ikke kjender noget til, thi der er virkelig Sygdomme, som ikke ligger i Luften eller stammer fra Vandet, men kommer af fulde Fade og Glas og trives bedst i Fløjels Lænestole, og bløde Senge med Silkeomhæng, det kan den hovedrige Mand i Amsterdam, vi nu skal høre om, bevidne. Hele den udslagne Formiddag sad han i sin Lænestol og røg Tobak, naar han da ikke var for doven til blot at gide gjøre sig den Ulejlighed, eller han laa og maabede ud ad Vinduet; men naar saa Middagsmaden kom paa Bordet, fik han travlt, han spiste som en Tærsker, og hele Eftermiddagen igjennem spiste og drak han, snart noget varmt og snart noget koldt, saa at det næsten ikke var muligt at sige, hvor Middagsmaaltidet var til Ende og Aftensmaden tog ved, for det gik næsten ud i en Kjøre. Og det var nu ikke, fordi han var sulten, for det var han næsten aldrig, men

F.H.X.IN.

noget skulde han jo dog fordrive Tiden med, det var nu hans Bestilling, og naar han endelig havde faaet Has paa Aftensmaden og var kommen i Seng, var han da ogsaa saa træt og udaset af alt, hvad han havde taget sig for, som en anden en, der havde trillet med Brosten eller havde hugget Brænde hele Dagen. Af dette Levnet blev han naturligvis efterhaanden saa tyk som en Øltønde, men ikke nok med det, til sidst vilde hverken Mad eller Søvn smage ham, og han havde det til Stadighed, som vi alle sammen undertiden kan have det, var ikke rigtig rask, og heller ikke rigtig syg; selv mente han nu, han var meget daarlig, kunde man stole paa, hvad han sagde, saa havde han 365 forskjellige Sygdomme om Aaret, en til hver Dag; alle Byens Læger blev spurgte til Raads, han slog hele Spande af Mixtur i sig, skuffede Pulver i sig og slugte Piller saa store som Andeæg, og tilsidst kaldte man ham for Spøg ikke andet end det tobenede Apothek. Al den Doktoreren hjalp imidlertid slet ingen Ting, thi han gad ikke følge Lægernes Raad til Punkt og Prikke, det var blevet alt for besværligt. „Guds Død!", sagde han, „hvad Nytte er det til, at jeg er en rig Mand, naar jeg skal leve som en Hund". Endelig hørte han da en Gang tale om en Doktor, der boede hundrede Mile borte, og som var saa dygtig, at de syge blev raske, naar han blot saa rigtig paa dem, ham gik Døden altid af Vejen for, sagde man. Den rige Mand fattede Tillid til denne Doktor og skrev et langt Brev til ham om alle sine Daarligheder. Lægen mærkede snart, hvad der fejlede ham, at det ikke var Medicin, men Maadeholdenhed og Bevægelse, han trængte til, og saa skrev han da til ham: „Min gode Mand, det er et slemt Tilfælde, De har, men jeg skal nok faa Dem kureret, naar De vil lyde mit Raad. De har et fælt Dyr i Maven, en Lindorm med syv Munde. Jeg maa selv snakke med Lindormen, og De maa derfor komme til mig, men for det første maa De hverken kjøre eller ride, men bruge Apostlernes Befordring, ellers ryster De Lindormen, og saa bider den Dem i Indvoldene, tager syv Tarme paa en Gang. For det andet maa De ikke spise mere end to Gange om Dagen en Ret Grøntsager, om Middagen med et Stykke Pølse til og om Aftenen et Æg; til Morgen kan De nok spise en Tallerken Kjødsuppe. Spiser De mere, voxer Lindormen, og saa har De ikke mere nødig at lade Skrædderen komme, men kan lige saa godt strax sende Bud efter Snedkeren og lade ham tage Maal af Dem til en Ligkiste. Det er mit Raad, og vil De ikke lyde det, kan De være vis paa,

at De ikke faar Gjøgen at høre til næste Aar. Nu kan De gjøre hvad De vil." Da Patienten fik den Besked, lod han strax sine Støvler børste og gav sig paa Vej næste Morgen, som Doktoren havde foreskrevet. Den første Dag gik det saa langsomt, at han godt kunde have haft en Snegl til Forløber; mødte han nogen paa Vejen og de hilste paa ham, sagde han ikke saa meget som god Dag igjen, og hver en Orm, han saa krybe, traadte han ihjel. Men allerede den anden Morgen og endnu mere den tredje, kom det ham for, som det var længe siden han havde hørt Fuglene synge saa fornøjet, og han syntes, at Duggen saa saa frisk ud, og at Blomsterne paa Grøftekanten var saa kjønne, og alle Folk, han mødte, saa' saa venlige ud, og han selv med, og hver Morgen, naar han gav sig paa Vej, var det endnu fornøjeligere alt sammen, og han gik stadig lettere og muntrere afsted, og da han endelig den attende Dag kom til Byen, hvor Doktoren boede, og stod op den næste Morgen, følte han sig saa vel tilpas, at han sagde: „Jeg havde da aldrig kunnet blive rask paa en uheldigere Tid end nu, lige som jeg skal hen til Doktoren; bare jeg dog havde en Smule Susen for Ørene eller lidt Hjertebanken". Da han kom hen til Doktoren, tog denne ham i Haanden og sagde: „Naa, lad mig nu en Gang høre rigtig fra Grunden af, hvad De fejler." „Hr. Doktor," sagde den rige Mand, „nu fejler jeg Gud ske Lov slet ingen Ting mere; det skal fornøje mig, hvis De er lige saa rask som jeg." „Det er Deres Lykke, at De har fulgt mit Raad," sagde Doktoren, „Lindormen har De faaet Bugt med, men De har endnu Æg af den i Livet, derfor maa De ogsaa gaa hjem paa Deres Ben, og, naar De er kommen hjem, flittig save Brænde — De behøver jo ikke at lade nogen se det — og ikke spise mere, end Maven kræver, saa kan De blive en gammel Mand." „De er en rigtig Fiffikus, Hr. Doktor," sagde den rige Mand, „jeg forstaar Dem nok"; og han gik hjem og gjorde, som Doktoren havde sagt, og han blev 87 Aar, 4 Maaneder og 10 Dage gammel og var stadig saa frisk som en Fisk, og hvert Nytaar sendte han sin Doktor tyve Dukater, fordi han havde kureret ham for Lindormen.

Efter Hebel ved **Fr. W. H.**

Smaating.

Der var en Gang to unge Folk, som nylig havde holdt Bryllup og levede i Herlighed og Glæde, thi de elskede hinanden af ganske Hjærte og havde fuldt op af alle Livets Goder.

Men en Morgen vaagnede den unge Kone og sagde:

„Jeg er saa underlig til Mode i Dag. Jeg ved ikke hvorfor, men jeg er saa forstemt, saa mismodig, næsten bedrøvet. Ved du ikke, hvad der er i Vejen med mig?"

„Jo", svarede Manden. „Ser du der henne i Krogen ved Benenden af din Seng, der hænger en stor Spindelvæv. Det er let at forstaa, at saadan en sød lille huslig Kone som du maa føle sig ilde til Mode, naar saadan noget er i hendes Nærhed."

„Jeg kan ikke se den," sagde den unge Kone.

„Rejs dig op, saa vil du nok faa Øje paa den. Her har du Støvekosten."

„Ja, men jeg kan virkelig ikke se den, min Ven," sagde den unge Kone, staaende nede ved Benenden og spejdende rundt om.

„Ja, saa er den der rimeligvis heller ikke," svarede Manden smilende. „Mon ikke ogsaa Spindelvæven i dit eget Sind skulde være blot og bar Indbildning?"

„Du har Ret," svarede den unge Kone med en munter Latter, „og jeg tror, du har brugt den rigtige Støvekost til at feje den bort med."

Uskyldig Leg. „Men Børn dog, hvilket Spektakel! Og hvorfor slaar du din Søster, Peter?" — „Aa, vi lege bare Mand og Kone, Mo'r."

En stor Ulykke. I et Familieselskab, hvor der efter forskjellige Retter blev sat en stor Kage paa Bordet, gav en otteaarig Dreng sig bitterlig til at græde. Man ilede hen til ham for at høre, hvad der var paa Færde. „Aa", hulkede han, „jeg kan — ikke — spise — en Smule — mere!"

Øreskrifter for Folket.

Under denne Fællestitel vil efterhaanden udkomme en Række særdeles billige Hæfteskrifter, foreløbig indeholdende følgende udvalgte Fortællinger af „Folkets Almanak“:

Nr. 1. **12 Fortællinger** af Folkets Almanak, med 30 Bill. 40 Øre.

— 2. **Kjærlighed og Had**, Fortælling af C. A. Thyregod. — **Lindormen** efter Hebel, m. m. Med 10 Billeder. 10 Øre.

— 3. **Det ene Fornødne**, af Chr. R. — **Vilhelm Tell** af Anton Nielsen. — **En uventet Tilstaaelse** — **Et Væddeløb.** — **Nisserne i Bjærgby Bakke** af Em. Henningsen m. m. Med 8 Billeder. 10 Øre.

— 4. **Fra Oldtiden** af Fr. W. Horn. — **Petersens Grise** af A. Andresen. — **Husmandsfamiliens Middag** af Camillo Brun. — **Historien om hvordan Jens Rødbro fik Korset**, fortalt af ham selv m. m. Med 14 Billeder. 10 Øre.

— 5. **En Gudsdom**, Fortælling af Knud Skytte. — **Efter en Sygdom.** Med 4 Billeder. 10 Øre.

— 6. **Nissernes Julekvæld** af Emanuel Henningsen. — **Troldkonen i Stenbaaden**, ved Carl Andersen. — **Til Kukmanden kom**, jysk Skjæmteæventyr ved Evald Tang Kristensen. Med 13 Billeder. 10 Øre.

— 7. **Kvindetroskab** af Zakarias Nielsen. Med 4 Bill. 10 Øre.

— 8. **Baadsmanden fortæller** af C. Middelboe. — **Den ny Avis eller den uheldige Peter.** — M. m. Med 12 Bill. 10 Øre.

— 9. **Spøgelsevognen**, efter en sand Begivenhed fortalt af Em. Henningsen. — M. m. Med 7 Billeder. 10 Øre.

— 10. **Enkens fortabte Søn**, Fortælling af C. A. Thyregod. Med 4 Billeder. 10 Øre.

— 11. **Ridefogdens Søn**, Fortælling af C. A. Thyregod. — M. m. Med 11 Billeder. 10 Øre.

— 12. **Et fattigt Hjem**, Fortælling af Anton Nielsen. — **Agnete med Guldhaaret.** Med 5 Billeder. 10 Øre.

— 13. **Geoachino.** Fortælling fra Italien af P. P. — **Mosede Hans**, et Sagn. — M. m. Med 8 Billeder. 10 Øre.

— 14. **Skytten paa Hvam**, Fortælling af Emanuel Henningsen. — **Den fiffige Rekrut.** Med 16 Billeder. 10 Øre.

— 15. **Kjødædende Planter** af E. Toepfer. — **Filipsens Skat**, Fortælling af Knud Skytte. — **Bjærgmandens Salve.** — M. m. Med 13 Billeder. 10 Øre.

— 16. **Dyrplageren**, Fortælling for Ungdommen af Emanuel Henningsen. — M. m. Med 8 Billeder. 25 Øre.

— 17, 18, 19 og 20. **Muntre Fortællinger** à 25 Øre.